

TIDEVARVET

Nr 19: 1928

»Heder och samvete, veckans ledande artikel, är skriven med anledning av en motion i riksdagen om förenklade deklarationsformulär.

Ett meddelande från Tidevarvets Rådfrågningsbyrå och med anledning därav några reflexioner.

Framtidens välstånd är syftet med det stora liberala betänkande, som framlagts i England och för vilket Tidevarvet ger en kort redogörelse.

Nya ryska gestalter ur litteraturen och livet, skildras av Elsa Björkman-Goldschmidt.

Blommor och överblommor av Devinez.

Fogelstadförbundet

kallas till årsmöte
Pingst 1928.

UR PROGRAMMET:

- Årsmötesförhandlingar.
- Tidens prägel, Elisabeth Tamm.
- Kampen för fred, Elin Wagner.
- Upplevselser och bilder från det nya Ryssland, Elsa Björkman-Goldschmidt.
- Frågor eller partier, diskussion. Inledare: Ebba Holgersson.
- Kvinnans som make, moder och samhällsarbetsare, diskussion. Inledare: Ada Nilsson.
- Det dramatiska i historien, Honorine Hermelin.
- Desutonen kommer Emilia Fogelklou av föreläsare över ett aktuellt ämne och Edith Granström Knuffell om för litteraturserade demonstrera och tala om färg.
- Ankomsttid fredag kväll eller lördag morgon.
- Inskordering kr. 2:50 pr dygn.
- Anmälan om deltagande i mötet samt ankomsttid torde tillställas Ebba Holgersson, Fogelstad Julita, senast måndagen den 21 maj.

Varje föreståndig guldmoder lämnar sin svitt till

Nordmalms Tvättanstalt
Riddaregata 14, tel. 76426
Vi mottager allt slags tvätt till platsens lägsta priser. Hämtas dagligen.
Specialitet: Stärktvätt

Ansiktsbehandling

Botande av hud-defekter.

Massage, Manicure, Pedicure
Alla assist. äro gymn.-dir.
Franska Skönhetsinstitutet
Assst. Scientif. de Beauté
10 Håmngatan 10
Norr 42 44. Beställ tid.

Framtidens välstånd

Den tvingande orsaken till det liberala förslaget om industriellt nybyggande, som framlagts i England i år, har varit de kända efterkrigsbekymmer, som betungat och fortfarande tynga det engelska samhället. Man har slagits av nödvändigheten att grundligt undersöka och så vitt möjligt genomskåda det efter kriget uppkomna läget och ta ställning till det nya skedet på såväl industriens område som i fråga om sociala och ekonomiska problem i övrigt.

Över en miljon av Englands arbetarbefolkning har redan i åratals gått utan arbete. Stora skärar få samtidigt efter bästa förmåga dra sig fram med periodiskt arbete eller inskränkt arbetstid. Marknaden för engelska varor är besuren, och en av dess förnämsta industrier, kolindustrin, befinner sig sedan många år i det mest betryckta läge. Samtidigt saknar jordbruket arbetskraft och är lämnat åt föråldrade metoder, med vilka man aldrig kan uppnå tillfredsställande avkastning. Medan de stora städernas slumkvarter knappast ha förbättrats och bostadsnöden trots de senaste årens byggverksamhet fortfarande trycker, betalas årligen omkring 120 miljoner pund för krigsrustningar, d. v. s. omkring 50 proc. mer än före kriget. Och medan skatterna tynga industrien, går omkring en tiondel av dem åt till de krigspensjoner, som bara äro en del av betalningen för det förra årtiondets fruktansvärda felsteg.

Detta är bakgrunden mot vilken de engelska liberalerna ha att fram-

ställa sina förbättringsförslag. Initiativet till den omfattande utredningen togs av kommittén för den liberala sommarskolan. Bland dem som deltagit i utarbetandet av betänkandet äro utom Lloyd George och andra ledande liberala namn även kända nationalekonomer såsom Keynes och Henderson samt industrimän, fackföreningsrepresentanter och andra.

Man har velat formulera ett program för framtidens ekonomiska handlande, ett program som utgår från liberal åskådning och avser att genom omedelbara åtgärder tillämpa de liberala idéerna. Det utmärkande för förslaget är emellertid, efter vad man kan finna, inte så mycket ett konsekvent fasthållande vid vad man blivt van att anse som liberala idéer, exempelvis individuell frihet framförallt och obämmande konkurrens. Tvärtom göras i betänkandet förslag, som beråa tydlig färg av olika från den erkända liberalismen vitt skilda tankeringningar.

Vad som däremot är utmärkande för förslaget är en stark och ren optimism. Där göras uttalanden så förhoppningsfulla, som vore det första gången någon kom med förslag till ändring i det bestående och som behövdes det blott att tydligt formulera det nya, för att redan vara på väg att se det förverkligat. Kan- skeliggen det också djupare orsak att förhoppningsfullt se framtiden än in man i sin klientrogenhet vill fatta. I och för sig är det givetvis värdefullt att efter bästa förmåga föredomsfritt och ålsidigt ta sams tidsbristerna och möjligheterna till

deras avhjälpande upp till granskning. Och den omständigheten att bakom förslaget stå nationalekonomiskt och politiskt högt erkända namn ger det en betydelse, som kommer dess innebodande kraft att kunna verka på samtiden. Det har redan blivt en auktoritet, som i diskussioner och föredrag från olika sidor citeras också hos oss. Vad det innebär av livskraftiga möjligheter har därför till yttermera vässat det goda anseendet hjälp vid starten.

Den verkställande kommittén har låtit göra grundliga undersökningar av den ekonomiska utvecklingen i England före, under och efter kriget. Det framhålls att kriget inte ensamt bar skulden till det nuvarande olyckliga läget. Men det har påskyndat och framdrivit missförhållandena. Det är ett kraftigt argument emot den rådande ekonomiska ordningen att samhället är delat i en liten besittande klass, som lever av att äga och en stor klass arbetande, som uppehåller sig genom att sälja sin arbetskraft och vilkens arbete endast ökar de besittandes rikedom. Liberalismen — säger man — har alltid hävdad den privata ägarandertens berättigande. Den fram- jär personlig frihet, självrespekt och ansvar. Men just därför skall den inte begränsas till några få. Möjligheten att skapa sig en enskild förmögenhet skulle tvärtom stå öppen för alla, de mansas frihet framför allt skyddas och främjas.

För att nå detta mål står oss utvägen öppen att förbättra närings- livets organisation. Dess brister är

(Forts. å sid. 4.)

Frisinnade Kvinnors Riksförbund

inbjuder till

OFFENTLIGA MÖTEN

Söndagen den 20 Maj 1928

Om Frisinnade Kvinnors Riksförbunds program

och ställning till 2:a kammarvalet 1928

- talare**
- I BORÅS: Fröken Jenny Johansson Borås, Fröken Greta Cardell Göteborg, Doktor Ada Nilsson Stockholm;
 - ESKILSTUNA: Rektor Honorine Hermelin Fogelstad, Yrkesinspektisen Kerstin Hesselgren Stockholm;
 - GÄVLE: Fröken Hanna Landberg Gävle, Fröken Elisabeth Tamm Fogelstad
 - HALMSTAD: Fru Rut Adler Ekered, Advokat Elisabeth Nilsson Malmö;
 - KARLSKRONA: Fröken Ebba Holgersson Johannishus, Fru Elin Wagner Sthlm
 - KRISTIANSTAD: Fru Elsa Nordlund Kristianstad, Fröken Karin Cardell Göteborg samt Doktor Andrea Andreen-Svedberg Stockholm;
 - VÄSTERÅS: Rektor Honorine Hermelin Fogelstad samt Yrkesinspektisen Kerstin Hesselgren Stockholm

Principen är där:
sunda varor i
sunda butiker.

KONSUMENTFÖRBUNDET STOCKHOLM

Blommor och överblommor

Det är oföresiktigt av en allvarligt skribent att öppet tillstå när man språr ur från ett ämne till ett annat, fallt från ett högt uppkä, ner på marken i en blomster- säng. Men är det överhuvud förligtigt nå- gon gång på årt, må det väl vara den dag då sommaren kommer. I stället för att läsa litteraturen omkring Amerikas förslag till fem andra världens stormakter så sluta ett fredsavtal, har jag varit ute och plockat vilda hyacinter. Kelloggs för- slag och dess öden under vandringen mellan olika utrikesdepartement är ett spännande studium alla dagar utom lust i dag. Om det gällt en annan blomma än hyacin- ten kunde kanske frestelsen övernulla. Men vilda hyacinter djupt inne i skogen i överflöd och blähet utan like, det är oemotståndligt för oss nordbo som aldrig varit i Arcadien.

Man kan förstås ta sitt förnuft till- fånga så långt som till att gå in och slå sig ner vid skrivmaskinen. Men utanför har man den surrande kvitvänder, härs- bärblommande och doftande trädgård. Hela gräsmattan är full av liljor, och från blomsterkarveret, där primula, tulpan lackviol och pensé blomma i vill överflöd, utgår en förtrollning, en dragning som förnämmas rent fysiskt.

Den sista utvägen blir att dra igen dör- ren och dra för gardinerna. Nu ska det kanske bli något av, nu finns här en svag möjlighet för Kellogg, Chamberlain, Bet- and och Stresemann. Ja, kanske skulle det varit så, om ej en skål med liljor slät på mitt bord. Jag ger nu upp, jag språr ur, glatt och utan samvetskväl.

De här blommorna ha för ögonblicket en större realitet än de herrar som sägas leda världens öden ty bakom dem ser och beundrar jag människoviljan som leder blommornas öden.

Människan är för närvarande för egen del bunden vid teorien om förvärvade egenskapers överförbarhet och tror inte på några spännande övervakningar eller nya fina varianter. Amerika mistföstar just nu om att ur folkens åmslösträtt ut- fram ● ny ras, ty man tycker sig märka att folken inte vilja ämälta till den betta som är nödvändig för en legering. Det där kan ju ändra sig, det kan komma nya teorier, nya upptäckter och en starkare betta än man drömt om. Kanske också inte. Man vet inte, och får heller inte veta, om man inte reinkarneras en gång om tusen år i en ny människa av en ny planetarisk ras, som flyger genom etern inte med flygmaskin utan med viljekraft.

Men vad man vet, är att intet är möj- ligt med blommor. I växtvärlden är män- niskan redan nu en trollkarl. Av en van- lig blomma, ● byggsan hyacint eller nar- cis till sluttningen av en grekiskt kulle, kan bli en överblomma av mångdubbel storer. Vill trollkarlen gifva en plak- lilja och en pingstlilja så kan han av det lyckligaste äktenskap få se en lysande skara efterkomlingar. Jag vet inte ett dugg om h ur det går till, men att det kan ske, ser jag ju med mina egna ögon. Jag behöver bara gå igenom de varianter som finns i denna skäl av blomma på mitt bord. För fullständighets skull finns här ett par exemplar av den vanliga plak- liljan och pingstliljan, sådana de vore in- nan människoviljan rörde vid dem. Så- dana skulle de förbliva till tidens slut, om det inte funnits människan som sagt: jag vill sätta en plakliljas gula kalk mitt i en pingstlilja, och sen gjorde så. Och som när det var gjort, sade: nu vill jag färga ● vit pingstlilja svagt gul som en stjärna, och jag vill göra henne stöt som Venus en kväll på en vårhimmel, och gjor- de så. Kanske slog denne trollkarl vad med någon annan trollkarl som höll på att arbeta fram en liljekalk stor som en bägare att dricka ur och råkade i denna tvälan göra en kalk med tusen krus och volanger elger den med en röd tråd nere i hällen.

Medan jag sitter och studerar de olika varianterna av liljor, anar jag trollkarlarnas passioner och fröjder, deras livlan och osämliga älsklyttad att göra under- verk. Och jag kommer plöjligt ihåg att det är länge sedan man hörd något från den amerikanske trollkarl som håller på att

(Forts. å sid. 4.)

Allt flera köpa i Konsum

Nya ryska gestalter

I. ILJA ERENBURG

Om vi plötsligt i radio skulle få höra sportresultaten från Mars, där det meddelades, att man hoppat 518 meter i stavhopp, så skulle det inte ge oss någon som helst föreställning om, hur högt detta var, för vi känner inte till normen för ett stavhopp på Mars.

Det är någonting sådant man känner inför de skildringar, uppgifter och siffror man får från det moderna Ryssland. Vår egen måttstock täcker inte. Proportionerna här förskjutits. Vi är oförmögna att bedöma.

Det börjar redan på stationen i Polen, där man stiger in i det ryska tåget, som för en till Moskva. Järnvägsvagnen här skyltas: »Warszawa — Mandschurien». Så som vi här på centralstationen läser: »Stockholm — Malmö», eller på sin höjd: »Stockholm — Berlin», står där: »Warschau — Mandschurien» ett avstånd, som sträcker sig över två världsdelar.

Vid studiet av det nya Rysslands litteratur, är också den första känsla man får den, att man måste lämna sin gamla måttstock och med oförutfattade sinnen — så mycket något sådant är möjligt — närma sig det nya. Så som man vid ett högt hopp kommer lättare ner på jorden, om man låter sig falla motståndslöst, som ett barn, på samma sätt måste man ta hoppet ut i det stora nya. Utrustad med fofuttfattade mening- och gamla principer brysts man sönder och krossas till kropp och själ.

Ilja Erenburg är en av det nya Rysslands författare. Men hans böcker är ej propagandä. Äre ej en predikan över kommunismen som det allena frälände. De kommunistiska drömmarna har blivit förverkligade, har blivit till det vardagliga, levande livet och i och med detta — även till ofullkomlighet och misräkning. Sovjetryssland har numera inte bara bland sina ledare glödande anhängare, som en apostolaver kritiklöst förkunnar dess läror; de har även hunnit att få vanliga medborgare, för vilka undret blivit vardagsmat. Livet synas i sömmarna och skildras med dess vank och brist.

Liksom Gladkows »Cements» är Ilja Erenburgs böcker varken befalande eller predikande. De smälta blotts...

I detta ligger också Erenburgs styrka. Det är som skildrare han fångar vårt intresse och också förmar att hålla det fångat.

Det ligger i Ilja Gregorjewitj Erenburgs kostnärskap något fladdrande, ojämnt, så som över hela hans liv. Han föddes 1891 i Moskva i en judisk familj. Judiska drag förenas med rysk bildning och åskådning, insäpna i rysk miljö. Som ung stäl han in tsaristiska politiska fängelser, kom ut och for till Paris. 1917 återvände han till Ryssland. I södra Ryssland häktades han av de vita och undgick flera gånger döden blott genom den rysarnas nyckfulla, oberäkneliga godhet, som så ofta mörar och slår en med häpnad i Ryssland. — Han lyckas undkomma till Moskva, där han får göra bekantskap med Tschekans fångelser. Tillförlid av översiktiga yttranden här han dragit misstankar på sig och man tar honom för en vit spion. — Han kommer åter ut och får plats, med hungerlön, som »litteraturlektor vid krigskommisars högskolan». Återigen

oppernär han mot det bestående, men lyckas dock 1921 att få pass till Paris, där han sedan dess haft sin stadigvarande vistelse, då och då avbruten av besök i Ryssland. — Han har gått i segermars med de utvalda, delat skräck med de missfänta och hungrat med dem, som blott är tällda.

Dessa Erenburgs växelrika öden har givit anledning till mycket olika omdömen. Han har stämpats som »en ful fisks», som varken den gamla eller den nya regiminen vill kännas vid och han har betecknats som en omöjlig idealist, som hos varje maktfullkomlighet ser svek mot idealen.

Jag undrar om man inte kommer sanningen närmare. Om man uppfattar Erenburgs mission mera såsom rent konstnärlig. Det finns mycket av vare sig verkligt etiskt eller socialt pathos hos honom. Detta kommer blott fram i hans berättelser så som något omdömligt vid återgivandet av en tid och miljö, som till bredden är fylld av liknande problem.

Erenburgs första bok, som kom ut 1921 och heter »Märkliga upplevelser av Julio Jurenito och hans lärjungar», har betecknats som ett monument över världskrigets lögn och skams. Sedan följde tre böcker: »Nicolaï Kurbows liv och undergång», »Trust D. E.» och »Tretton pipor» av vilka endast den sista finns översatt till svenska genom svensk-ryska föreningen i Göteborg försorg. — Dessa böcker måste betecknas som ungdomsverk, fulla av sprudlande talang, ojäma, obalanserade, exalterade. Ungdomens bittra skepsis vid sidan av en vek, rörande grätmildhet. — I en senare bok »Jeanne Nys kärleks», som har ställen av betygande charme, har den sentimentala tonen kanske för mycket fått övertaget.

Framst av alla står hans sista roman »Roffaren» (Rvatsch) och det torde väl lända till Erenburgs rättfärdigande bland dem, som beskylla honom för att jaga med de maktägande, att denna bok nekats att tryckas i Ryssland utan kommit ut i Paris och Berlin. Den har fått namn efter bokens hjälte — »Michail Lykow» — men det är en arm och eländig hjälte Erenburg här har haft med att framställa, en hjälte som på allt sätt motsäger denna beteckning. »Roffaren» är historien om en liten, fåfänglig, fantastisk människa, utan halt eller hämning, som ryckts ur sin bana genom revolutionen och som inte mer kan vänta sig vid vardagens id utnågr under till kropp och själ. Skildringen av denna karaktär är ett psykologiskt mästerverk, som blott ryskar kan skapa. — Vid sidan av Michail, går brodern Artjom, typen för den idealiske medborgaren i den nya staten, för vilken »partiets ersätter religion och nöjen, samvete och hem. Berättelsen om »Tjorkass» förtiga kärlekslycka, »den vinglösa Eross», är betryckande och rörande. Hans fullkomliga utplånade av den egna personligheten, uppgående i uppgiften för det allmänna här till det nya Rysslands nya dygder.

Men en sådan revolutionär anda — ett multividsäktigt, underordnat arbete förbundet med lektyr vid lampan — en fälttrå revolutionär anda — arbete och uppfostring — låg inte för Michail. Mötet och gastridder — tågseror och smyghandel — händelser och stillfällens var

hans liv, till vilket revolutionen blott varit den öppnade porten.

Det är Michail, som väcker Olgas kärlek — »bourgeois» kvinnan, som svärmat för Dostojevski» och det är också Michail, som får behålla den. Trots att Olga ingår ett sovjetisktenskapat med Artjom, är det Michails barn hon föder och i detta barn lever hennes kärlek vidare. — Det är också Michail, som faller offer för »Sonjetschka» — ett litet stycke, »vars själ bestod av silkesstrumpor och siden» — mjukt, glänsande, skiftande siden» — och för att rädda henne begär Michail sin enda människovärdiga handling, som bestod i det negativa, att han ej kunde förmås att förfärra henne inför domstolen.

»Roffaren» är skriven med en tidlös utförlighet, med Rysslands urgamla vidd och bredd, men den har även ögonblicksbilder i bläckljus, filmaktiga, expressionistiska. Som ingen annan har Erenburg skildrat den ryska revolutionen. Men det är inte de ledandes revolution, inte statsväpnings han skildrar; det är revolutionen, som den tedde sig bland de fävetiga och enfaldiga skaraerna — ovederhäftigt och nyckfull, överspänd och fanatisk, kaotisk, grotesk och grym — men med drag av mänsklig uppförande godhet.

Han beskriver en resa till Moskva strax efter revolutionens utbrutt. Det har lyckats Michail att komma in genom kupéfönstret, »Inne i vagnen låg hela berg av människokroppar upptornade. De låg på golvet och på bänkarna. Bakdelar hängde i gepäckkåten, benen hängde ner som dukklavar, under bänkarna stack huvuden fram som stora kurbitsar. Att röra sig var oönskbart: om benet somnat på någon, stönade och grälade hela vagnen. Uppifrån nåtet rann det ner salt från en säck och nerifrån sipprade det ur ruttina sillar. Folk försökte att hålla fast sina plänböcker, men det gick inte: de måste klla sig. Trots allt detta lyckades någon att stjåla tre teskedar. Av misstag blev en annan misstänkt och utkastad genom fönstret. Den förörmete tjuven föll till döds. Resan till Moskva varade sex dagar.»

När man kom fram till Moskva dånade kanonerna. Först sedan de resande vant sig att gå på sina använda ben, sedan de hoppande och haltande började vackla mot sina mål, kom frågan fram, hur man ställde sig till det, som hände. Några glädde sig åt bolschevikernas framgång, andra förlitade sig på en eller annan general, Gumman med saltet önskade alla åt skogen, blott hon kom fram till Sucharewa-torget och fick veta ut sina varor mot fantastiska kvantiteter bomullstyg och den heligaste patriarken gratis på köpet. Envar tillgrep något parti — även om man inte var aktiv, så yttrade man åtminstone någon mening. »Revolutionen hade börjat sin kurtrogsmålek: I stället för biljettkontroll, blev det kontroll på hela människans.»

Michail visste snart att undandra sig denna kontroll. Efter ett prov på tillfälligt hjätmedom — mera av en slump än av övertygelse — tas Michail upp i »partiets», men stöts snart ut ur det igen såsom ovärdig. Han blir fredlös och börjar att jobba. I sidan, Med Sonjetschka. Omkring honom samlas en underlig skara av jusskygga gestalter och det hela blir till trolska, myllrande Breughelbilder. I översämsdå, oleykessande beysning. Katastrofen kommer. Michail haffas och döms till döden. Men så betraktande av den anklagades proletariska härlomst och hans revolutionsförtjänter» ändras domen till tio års fäng-

Bästa mat för magen!
Minst en banan om dagen.

Man sölär
lätt ned sig

med annan frukt. Däremot inte med Jamaica-bananer. De äro lättare att hantera. De äro också lättare att äta både för späda barn och äldre. Äro de riktigt mogna, behöver man knappt tugga dem för att de skola lätt upptagas av matsmältningen. Det är därför de äro så bra för ömtåliga magar.

A.-B. BANAN-KOMPANIET.

En kvinnlig nämndeman

En ny händelse i kvinnans historia som domare var valet av en kvinnlig nämndeman inom Askims domsaga. Tidevarvet har med anledning av detta betydelsefulla val frågat häradsbövdingen i den märkliga domsagan, Karl Schlyter, om några erfarenheter av kvinnors verksamhet på detta område.

I Askims domsaga höll för någon tid, sedan Sveriges första kvinnliga domare för första gången ett fullständigt allmänt tingsammansvärde, säger häradsbövding Schlyter. Dessförinnan hade han hållit ett flertal s. k. tremansting och handlagt andra domärogrönal, varom hon emellerit icke längre är ensam ens i denna domsaga. Då ännu en kvinnlig notarie hade dylika förordnanden här. Den rättssökande allmänheten har alltså hunnit vänja sig vid kvinnor i ordförändstolen.

»Att domsagens befolkning icke — såsom man på sina håll inom och

utom riksdagen befarade vid övanknornas framsläppande till domarberdet — tagit anstöt härav, torde framgå av att Nya Varvets socken vid en uppkommen ledighet i nämnden valde en kvinnlig nämndeman, säkerligen den första i Sverige. Då i denna domsaga nämndemännen såväl som allmänheten äro i hög grad intresserade av rättsförhandlingarna i häradsrätten på grund av vissa här genomförda åtgärder till vinnande av ökad muntlighet och koncentration, torde nämndemansuppdraget inom domsagan betraktas som ett särdeles hedrande fortroendeuppdrag. Så mycket mera glädjande att mannen i Nya Varvet kommer att lända rättsskipningen till gagn, att även en erfaren kvinna får sitta i nämnden, anser jag ställt utom allt tvivel. Den stora ambition, som brukar utmärka kvinnor i offentliga fortroendeuppdrag kommer också säkerligen att leda till, att den kvinnliga nämndemännens plats icke utan laga förfall kommer att stå tom och att hon kommer att konkurrera med de allra bästa bland sina äldre manliga kolleger i intresse för den betydelsefulla uppgiften.

else, förskäpnt med sträng isolering. Denna varar bara en kort tid. Under en promenad på fångelsegården, hoppar Michail i någon stors vild frihetslängtan ut på brandstegen. Klättrar som i ett rus allt högre och högre — utan plan. Ett pinhål till! Ännu mer luft! Den frostiga vinterluften berusar honom, stegens pinnar är hala av is. Han faller, stöter huvudet i fallet och dör.

En österrisk författarinna skrev

nyligen i Tidevarvet över »Tendens och Propaganda». Jag skulle som avslutning vilja citera hennes ord: »Ilja Erenburg verkar tendenslös genom sin konstnärliga lidelse, medryckande genom sin kärlek till Ryssland, men tämjöd och hållen i bann genom ett skarpt förstånd. Han är ej kommunist. Han häcklar och plockar sönder, och dock står allt vad han skriver om med lust eller omd, fast förankrat i den nya ryska jorden.» Elsa Björkman-Goldschmidt.

Ida Norman - Skomagasin
Hülmegårdsgatan 6 · Tel. 78615

Rekommenderas

REPARATIONER UTFÖRAS

Reella varor Vid uppvisandet av denna annons lämnas 5% rabatt Låga priser

